

HET MOOISTE MEISJE VAN DE KLAS

Esper: mag ik in de groepsapp?

Fedde: welke groepsapp?

Esper: die van de klas.

Fedde: hahahaha

Esper: nou?

Fedde: wat denk je zelf? 🙄

Esper drukt het gesprek met Fedde weg en laat zijn telefoon in zijn broekzak glijden. Hij mag er niet bij, natuurlijk niet. Wat had hij dan verwacht? Fedde haat hem, en hij is de enige die iemand aan de groep kan toevoegen...

Esper steekt de straat over en bekijkt het boodschappenlijstje. Veel is het niet. Als hij snel is, kan hij voor het donker thuis zijn.

Achter zich hoort Esper iemand lachen. Is dat Fedde? Laatst heeft die hem helemaal van school naar huis achtervolgd, gewoon voor de lol.

Maar als Esper achteromkijkt, ziet hij niemand. Gelukkig!

Esper zet de capuchon van zijn nieuwe trui op. Papa heeft die deze week voor hem meegebracht uit New York. Als Espers vader terugkomt van een reis heeft hij wel vaker cadeautjes bij zich, maar deze hoody slaat alles. De stof is helderblauw en hij heeft een grote capuchon. Als Esper die opzet, heeft hij het gevoel dat niemand hem iets kan maken.

Voor de supermarkt ziet Esper zoals altijd Jarin staan. Jarin draagt handschoenen zonder vingertoppen. Het is net of iemand ze met een schaar heeft afgeknipt.

Alles aan Jarin lijkt afgeknipt. Zijn broek is een beetje te kort, zijn haren springen in sprietten alle kanten op en zijn schoenveters zijn twee ongelijke sliertjes.

Aan Jarins voeten ligt Hond. Volgens Jarin is Hond een kruising tussen een labrador en een teckel. Hij heeft lange haren, maar heel korte poten. Alsof iemand met diezelfde schaar een stukje van alle vier zijn poten heeft afgeknipt.

‘Esper?’ Jarin lacht. ‘Je lijkt wel undercover, ik zie je gezicht nauwelijks!’

Esper glimlacht en zet zijn capuchon af. ‘Het is een nieuwe trui.’

Meteen voelt hij zich schuldig. Jarin heeft nooit iets nieuws, hij draagt eigenlijk altijd hetzelfde.

Maar Jarin lijkt het niet erg te vinden en steekt zijn hand in de handschoen-zonder-vingers naar Esper uit.

In het begin durfde Esper hem geen hand te geven, maar nu schudt hij hem zonder erbij na te denken.

‘Hoe gaat het, vriend?’

Jarin noemt hem zo sinds Esper een keer een kaascroissantje voor hem heeft gekocht. Sindsdien doet Esper dat elke keer. Mama heeft niets door, want ze telt het boodschappengeld nooit na als Esper thuiskomt.

Esper gaat door zijn knieën om Hond te aaien. ‘Goed.’

‘Zeker weten?’ vraagt Jarin. ‘Je ziet er een beetje... nerveus uit.’

Esper kijkt even om zich heen. Wat als Fedde hem tóch is gevolgd? Het gevoel laat hem niet meer los.

‘Nee, hoor,’ zegt Esper snel. ‘Ik heb gewoon haast.’

‘Ik nooit.’ Jarin grinnikt. ‘Zeg, vandaag zijn trouwens de kaascroissantjes in de aanbieding. Ik zeg het maar even, hoor.’

‘Goed om te weten.’ Esper steekt zijn duim op, loopt naar binnen en vist een mandje van de stapel. In de supermarkt maakt hij een snelle ronde. Jarin heeft gelijk, hij is bloednerveus. Bij elk schap verwacht hij ineens het gezicht van Fedde te zien. Was Fedde maar nooit blijven zitten, dan was Espers klas gewoon hetzelfde gebleven. Maar sinds Fedde erbij is gekomen, lijken al zijn klasgenoten veranderd. Abel doet ineens vreselijk stoer, en Riva hangt de hele tijd om Fedde heen.

Esper gooit de boodschappen een voor een in zijn mandje. *Tomatensaus, vegetarisch gehakt, pesto, shampoo, wc-papier, winegums*. Esper glimlacht. Mama kan niet zonder winegums knippen. Als ze een lastige klant heeft gehad in de kapsalon, eet ze daarna soms een hele zak weg om weer rustig te worden.

Esper voelt iets trillen in zijn zak. Is mama soms iets vergeten op het lijstje te zetten?

Maar als Esper zijn telefoon tevoorschijn haalt, ziet hij dat het een melding is. Hij is toegevoegd aan een nieuwe groep!

Espers hart maakt een sprongetje. Is dit de groepsapp? Heeft Fedde hem éindelijk toegelaten?

Maar dan ziet hij de naam van de groep. Dit is helemaal niet de groepsapp van de klas, maar iets heel anders.

HET MOOISTE MEISJE VAN DE KLAS

Esper ziet automatisch Lola voor zich en voelt zijn wangen branden. In de klas zit ze vlak voor hem. Soms hoort Esper niet wat de meester zegt omdat hij naar de kleine moedervlek in haar

nek staart. Die zit net naast haar vlecht. De moedervlek is zo perfect rond dat het lijkt of hij op haar huid getekend is.

Esper drukt nieuwsgierig op de naam van de nieuwe groep. Er springen allemaal nummers tevoorschijn, hij herkent profiel-foto's van zijn klasgenoten. Dit is zijn hele klas!

Zou dit dan tóch de groepsapp zijn? Met een gekke naam?
Maar dan ziet hij de eerste paar berichten.

Fedde: Vanaf nu in deze groepsapp alles over het mooiste meisje van de klas: Esper!

Riva: OMG!

Abel: hahaha! 🤪

Esper voelt het bloed uit zijn gezicht trekken. Waar slaat dit op?

Maar dan wordt er een foto gedeeld. *ESPERS VADER*, heeft Fedde er in hoofdletters bij geschreven, samen met een groen poppetje, dat eruitziet alsof het moet kotsen.

Esper laat bijna zijn boodschappenmandje vallen. De foto die Fedde heeft gedeeld is een foto van Jarin! En het allerergste is: op de foto schudt Esper hem de hand...

En dan stromen de reacties onder de foto binnen. Het is net of iemand een kraan open heeft gezet, zijn telefoon blijft maar trillen.

Riva: Ik wist het. Espers vader is een zwerver!

Abel: twee druppels water. Allebei ranzig, lang haar.

Gijs: Ik ken die zwerver, die verkoopt krantjes bij onze supermarkt.

Willemin: 🤪

Jens: homo's!

Riva: nu ben ik benieuwd naar zijn moeder 🤪

Esper drukt op de foto, maar het enige wat hij kan doen is hem vergroten. Jarin staat er vrolijk op, maar hij ziet er slordig en onverzorgd uit.

Esper is alleen vanaf de achterkant zichtbaar, maar zijn lange haren in een staartje verraden hem meteen. Het is het staartje waar hij dit schooljaar zo vaak mee is gepest dat hij de tel kwijt is geraakt. Mama vindt zijn haren prachtig, maar Esper twijfelt steeds vaker of hij het kort moet knippen.

Dan wordt de profielfoto van de groep aangepast. In het kleine rondje ziet Esper ineens zichzelf, breed lachend in de lens. Zijn hoofd is uit de klassenfoto van dit jaar geknipt, maar iemand heeft hem ook nog bewerkt. Esper heeft ineens rode lippenstift op en zijn ogen hebben lange, zwarte wimpers. Een beetje zoals de wimpers van Lola...

Fedde: Esper = een meisje!

Willemijn: 😊

Demi: ESPER IS EEN LEKKER DING!

Liam: WTF.

Demi: geintje. Superlelijk.

Liam: LOL

Esper kijkt nog een keer naar de foto met Jarin. Wanneer heeft Fedde die gemaakt? En waarom heeft hij niets gemerkt?

Dan gaat er een schokje door Esper heen. De trui die hij op de foto draagt, is zijn nieuwe trui!

Deze foto is dus net gemaakt, vlak voordat hij naar binnen ging...

Zie je wel dat Fedde hem opnieuw achtervolgd heeft!

Esper kijkt schichtig om zich heen. Is Fedde nu ook hier, in

de supermarkt? Esper stopt zijn telefoon in zijn broekzak en snelt naar de kassa. Hij weet niet eens of hij alles van het lijstje heeft, maar hij blijft hier geen seconde langer!

Het meisje achter de kassa scant de boodschappen heel langzaam. Esper blijft om zich heen kijken. Er is geen spoor te bekennen van Fedde, maar dat zegt niets. Misschien wacht hij hem buiten wel op...

Esper propt de boodschappen in een tas en het meisje kijkt hem aan.

‘Dat is dan vijftien euro en twintig cent.’

Esper smijt het briefje van twintig op de band en gaat ervandoor zonder op het wisselgeld te wachten.

‘Jij bent snel,’ zegt Jarin als Esper zich tussen twee mensen met boodschappenkarretjes door wurmt. ‘Heb je de aanbieding nog gevon...’

Esper begint te rennen. Als hij maar snel genoeg is, kan hij Fedde misschien wel voorblijven.

De fles tomatensaus zwaait heen en weer tegen Espers schenen. Hij negeert het rode stoplicht en rent vlak voor een auto langs. Er wordt getoeterd en geschreeuwd, maar Esper hoort het nauwelijks. In zijn hoofd echoot de naam van de groep: *Het mooiste meisje van de klas. Het mooiste meisje van de klas. Het mooiste meisje van de klas.*

De hele weg naar huis voelt hij zijn telefoon trillen.

ASSPER

‘Esper,’ zegt mama aan het ontbijt. ‘Doe dat ding nou eens weg.’

Esper kijkt op van zijn telefoon. ‘Hè?’

Papa zucht. ‘We willen met jón ontbijten, niet met dat schermpje.’

Esper kijkt nog een keer naar de groepsapp. Sinds gistermiddag zijn er misschien wel vijfhonderd berichtjes bij gekomen. Vijfhonderd berichtjes die hij niet wil lezen, maar tegelijkertijd kan hij niet anders. Zijn ogen worden ernaartoe getrokken als een magneet.

Fedde: vanaf nu noemen we hem Assper. Jeweetwel, van ass. Engels voor kont.

Abel: hahahahaha

Riva: das een goeie.

Abel: is Assper al wakker?

Demi: hij reageert helemaal niet 😞

Riva: misschien is hij dood! 😂😂😂😂😂

Abel: RIP ASSPER

Gijs: vandaag hebben we topo van Amerika, hè!

Abel: boeie!

‘Esper!’ Papa pakt Espers arm beet. ‘We zeiden wat!’

‘Ja...’ Esper klikt de chat snel weg, maar zijn telefoon trilt

gewoon verder. Lola heeft nog niets gestuurd en Gijs begon over topo, maar verder doet de hele klas mee. Iedereen! Hij schuift zijn stoel naar achteren.

‘Ga je nu al?’ vraagt papa verbaasd. ‘Je hebt je brood nog niet eens op!’

‘Ik heb geen trek.’ Het is niet eens gelogen. ‘Ik ga vast naar school, nog even leren voor topo.’

‘Neem je broodje anders mee.’ Mama knikt naar zijn bord.

Met tegenzin propt Esper de rest van zijn ontbijt in zijn trommel. ‘Tot vanmiddag.’

‘Fijne dag, lieverd.’ Mama wil hem over zijn hoofd aaien, maar Esper duikt weg onder haar hand.

Bij de deur draait hij zich nog even om.

‘Wil je mij vanmiddag knippen?’

Mama kijkt op. ‘Ja, hoor. Wat wil je?’

‘Ik wil het kort.’

Esper ziet zijn moeder schrikken.

‘Weet je dat zeker?’ vraagt ze.

Esper knikt. ‘Heel zeker.’

‘Maar je wilde het zo graag lang hebben!’ Mama kijkt even naar papa, die zijn schouders ophaalt. ‘Het is jouw keuze natuurlijk, maar ik vind het wel zonde.’

Het mooiste meisje van de klas.

‘Ik wil het,’ zegt Esper. De telefoon in zijn broekzak trilt opnieuw.

Papa fronst zijn wenkbrauwen. ‘Wie stuurt je toch al die berichten?’

Espers maag trekt samen. Hoe moet hij dit ooit aan zijn ouders vertellen? Ze moesten eens weten wat er allemaal over hem wordt gezegd... Esper wil er niet aan denken hoe ze zullen re-

ageren. Papa en mama zullen meteen naar school stormen en de meester willen spreken. En dan moet hij zeker die foto van zichzelf als meisje laten zien? Dat nooit!

‘O,’ zegt Esper zo luchtig mogelijk en hij trekt de banden van zijn rugzak strakker. ‘De hele klas.’

‘Esper!’

Als Esper het plein op loopt, hoort hij iemand zijn naam roepen. Hij staat abrupt stil, maar dan ziet hij Gijs op het muurtje bij het fietsenhok zitten. Hij haalt opgelucht adem, Gijs is best oké.

‘Vandaag is topo, hè,’ zegt Gijs als Esper bij hem is. ‘Heb jij geleerd?’

Gijs zegt niets over de groepsapp. Zou hij er niets mee te maken willen hebben?

Esper haalt zijn schouders op. ‘Een beetje. Jij?’

‘Ik weet alles.’

Esper weet dat Gijs niet overdrijft, hij is de slimste van de klas. Bij elke topotoets heeft hij het hoogste cijfer. Esper is al lang blij met een voldoende. Hij kan die kleine stipjes nooit uit elkaar houden.

‘Toffe trui heb je aan.’

Esper kijkt naar beneden. Vanochtend werd hij een beetje misselijk toen hij de blauwe trui over zijn stoel zag hangen. Hij moest meteen aan de foto denken die Fedde heeft gemaakt...

Toch heeft Esper de trui aangetrokken. Hij is gewoon gaaf én heel lekker warm.

‘Mijn vader heeft hem meegenomen uit New York,’ zegt Esper.

‘Wauw, was hij daar?’ Gijs’ ogen worden groot.

‘Gewoon voor werk, hoor,’ zegt Esper. ‘Mijn vader is piloot. Niets bijzonders.’

Maar dat is niet helemaal waar. Als Esper de verhalen van zijn vader hoort, is hij ontzettend trots. Hij vindt het magisch dat zijn vader zo’n groot vliegtuig in de lucht kan houden.

‘Hé, homo’s!’ Fedde rijdt met zijn BMX het plein op. ‘Zijn jullie lekker aan het zoenen?’

‘Helemaal niet.’ Gijs’ wangen worden een beetje rood en hij springt snel van het muurtje. ‘We hadden het over Espers trui.’

‘Ja, die trui...’ Fedde remt vlak voor Espers voeten af. ‘Is die nieuw?’

‘Hij komt uit New York,’ zegt Gijs.

Feddes wenkbrauwen gaan omhoog. ‘Is dat zo?’

Esper knikt. Waarom zegt hij niet hoe het zit? Dat zijn vader absoluut geen zwerver is, maar piloot?

Maar het lukt Esper niet meer om te praten. Het lijkt wel of zijn tong in cement gegoten zit.

‘Vind je het een mooie trui, Gijs?’

Gijs kijkt even naar Esper en dan weer naar Fedde. Hij weet duidelijk niet wat hij moet zeggen.

‘Nou?’ dringt Fedde aan.

‘Ja,’ zegt Gijs dan.

‘Dan krijg je ’m.’ Fedde knikt naar Esper. ‘Trek uit.’

Esper kijkt geschrokken op. ‘Wat?’

‘Geef. Je. Trui. Aan. Gijs.’ Fedde praat extra langzaam, alsof hij het tegen een klein kind heeft.

‘Dat hoeft niet, hoor,’ zegt Gijs snel.

‘O, natuurlijk wel.’ Fedde stapt van zijn fiets en laat hem tegen het muurtje vallen.

‘Maar...’ In zijn hoofd hoort Esper allemaal zinnestukjes die hij kan zeggen, maar zijn cementtong werkt niet mee.